

Boldogabb karácsonyt

Holnap karácsony - gondoltam miközben az ünnepi fényekbe öltözött téren vágtam át. Senki sem járt kinn rajtam kívül ilyen későn, és a díszek ellenére is rideg magány volt a szívemben.

Már öt éve... Öt teljes éve annak, hogy elvesztettem az utolsó embert, aki még törődött velem. Anya, nagyon hiányzol.

Most is épp a temetőből jövök, mécsest gyújtottam neki, pirosat, mert az volt a kedvenc színe. Otthon régen minden piros volt: a terítők, a tányérok, a gyertyák, a konyhában még a falak is. Nekem nincs semmi piros holmim, mert ha csak eszembe jut Anya, sírnom kell. Pedig ennek már öt éve.

Azóta minden karácsonykor elmegyek a kórházba, és viszek egy tálca almás süteményt a betegeknek, akik egyedül vannak és senki nem látogatja meg őket. Legalább ennyi örömük hadd legyen.

Anyának is almás sütit vittem legutoljára. Akkor azt mondta, már sokkal jobban van, és az ünnepek után haza is jöhet. Másnap ismét meglátogattam, de csak az üres kórházi szobát találtam helyette. Biztos átvitték máshová... Ám szörnyű balsejtelem szorította össze a torkomat.

- Nem lehet - mondtam az orvosnak pár perccel később.

- Sajnálom hölgyem, az édesanyja ma reggel távozott az élők sorából - ismételte meg.

Tegnap még azt mondta, vár vissza, hogy állhatok mégis egyedül a nagyvilágban?

A merengésből felriadva azt vettem észre, hogy már majdnem hazaértem. Itt az ideje almás pitét sütni a konyhában, aminek most fehér falai vannak.

Az ünnepekkor a legnyomasztóbb, hogy egyedül lakom. Azelőtt ilyentájt mindig énekeltünk és nevtünk, most meg csak ürességet érzek. Még Apa is velünk lakott, de mikor kiderült, hogy Anya beteg, itt hagyott minket. A temetés óta nem is hallottam felőle.

Ezek a falak azóta nem hallottak nevetést. Öt hosszú éve.

Fahéj illata csiklandozza az orromat, könnybe lábad a szemem. Mióta az eszemet tudom, minden karácsonykor ilyen illat volt nálunk. Letakarom a még meleg süteményeket, ideje nyugovóra térni, holnap nehéz nap lesz.

Itt állok a kórház steril, fehér falai között. Öt év telt el, de mindig minden ugyanolyan. Csak az emberek cserélődnek, de az érzés nem változik. Soha nem lesz könnyebb.

Erőt veszek magamon és elindulok a folyosón. Minden szobába bepillantok a kis ablakokon át. A legtöbb helyen együtt a család, ott ülnek a beteg nagymama vagy nagypapa ágyán és mesélnek. Örülnek egymásnak.

Néhányan azonban egyedül vannak, szomorúan bámulnak ki a hóesésre. Hozzájuk bemegyek, váltunk pár csendes szót, majd otthagytok egy szelet süteményt, boldogabb karácsonyt kívánok és tovább indulok. Még másokat is meg kell látogatnom.

Az egyik csendes szobába benézve ismerős arcot látok. Ez egy jel - gondolom-, szükségünk van egymásra. Ideje változtatni. Viharos érzésekkel, de mindenekelőtt megbocsátással a szívemben benyitok az ajtón.

- Boldog karácsonyt, Apa!

Boncz Gyöngy

11.K